

***Dagdas novada
konkurss***

“Mani lieliskie vecvecāki”

2020.gads

Vecmāmiņ, kā tur ir?
Tu māmiņai māmiņa esi,
Bet man vecmāmiņa.
Es māmiņai meitiņa esmu,
Bet tev - mazmeitiņa.
Es taču bagāta esmu -
Man divas māmiņas ir,
Un abas es ļoti mīlu.
Es taču bagāta esmu,
Mani divas māmiņas mīl.
(Z. Purvs)

Mani vecvecāki kā saules stari

Ģimenes diena ļauj mums atkal pārdomāt ģimenes nozīmi mūsu dzīvē un pievērst uzmanību cilvēkiem, kas ir tuvu mums. Galu galā, bez tiem mūsu dzīve būtu tukša un bezrūpīga. Ir ļoti svarīgi, lai ģimene būtu spēcīga. Ģimenē bērns mācās izprast komunikācijas noslēpumu starp cilvēkiem, apgūt mīlestību un rūpību. Caur ģimeni, no vienas paaudzes uz nākamo, gudrība un zināšanas tiek nodotas.

Šogad Dagdas novadā notika konkurss “Mani lieliskie vecvecāki”, lai sekmētu starppaaudžu dialogu un stiprinātu ģimenes saiknes, veicinātu sabiedrības cieņu pret vecāko paaudzi, celtu godā vecvecāku viedumu, pieredzi un prasmes.

Konkursa mērķis ir popularizēt vecvecāku bagāto dzīves pieredzi, nozīmīgas iemaņas un interesantas prasmes, ar ko viņi paši var lepoties un nodot tās nākamajām paaudzēm. Tai skaitā popularizēt sasniegumus dažādās profesijās, mājāsaimniecībā u.c., un sekmēt ģimenes tradicionālo vērtību un tradīciju saglabāšanos. Nostiprināt vecmāmiņu un vectētiņu lomu, celt to godā katrā ģimenē, ieaudzināt atbildības un cieņas sajūtu jaunai paaudzei, kā arī motivēt viņus tiekties pēc sasniegumiem un kļūt vēl labākiem.

Lai gan mūsu Dagdas novada pašvaldības skaistā dāvana Dagdas novada māmiņām un vecmāmiņām, tētiem un vectētiņiem, viesiem,⁷ Starptautiskā bērnu, jauniešu un modes teātra festivāla “Apskauj mani, māmuliņa...”, izpalika, taču mēs sveicam visus Jūs svētkos Māmiņu dienā un Starptautiskajā ģimenes dienā!

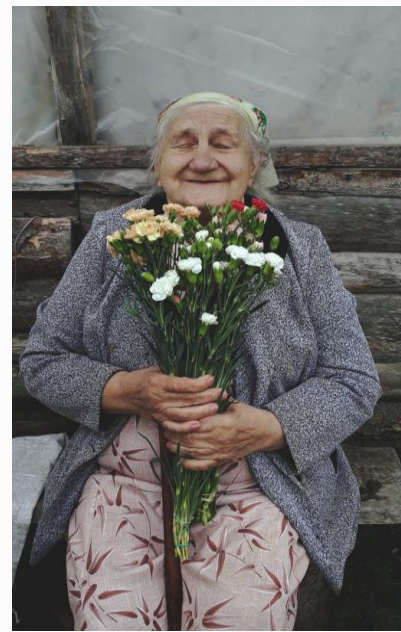
Patiesā cieņā – Dagdas novada IKSN vadītāja Marija Mickeviča

Konkursa dalībnieki

Nr.p.k.	Pieteicēja vārds, uzvārds	Izglītības iestāde	Pieteicēja vecums	Vecvecāki (vārds, uzvārds, dzīvesvieta)
1.	Milana Poļaka	Dagdas vidusskola	10 gadi	Marija Filipova , Baltā, Dagdas nov.
2.	Madara Koļča	Dagdas vidusskola	8 gadi	Konstancija Brice , Dagda
3.	Anastasija Kozlovska	Šķaunes sākumskola	9 gadi	Regīna un Mihails Tomilini , Šķaune, Šķaunes pag. Dagdas nov.
4.	Kristīne Mihailova	Dagdas vidusskola	9. kl.	Silvija Lāce , Dagdas pag.
5.	Elga Pauliņa	Dagdas vidusskola	8 gadi	Helēna un Jāzeps Rutki , Kepovas pag., Dagdas nov.
6.	Elga Pauliņa	Dagdas vidusskola	8 gadi	Barbara Pauliņa , Andzeļu pag., Dagdas nov.
7.	Kristaps Karvelis	Dagdas vidusskola	11 gadi	Valentīna Karvele , Dagda
8.	Milāna Stepīņa		4 gadi	Ināra un Roberts Lavrinoviči , Konstantinovas pag., Dagdas nov.
9.	Santa Zvidriņas	PII Avotiņš		Anna Zvidriņa , Andrupenes pag., Dagdas nov.
10.	Mazbērni – Jelena, Elvis, Edgars, Julijs, Olga, Andrejs, Dmitrijs, Kirils, Amelija no Itālijas, Tina no Beļģijas, Ketī no Tailandas un mazmazbērni – Jelizabeta un Ruslans.	Ezernieku vidusskola		Tamara un Olegs Dorofejevi , Ezernieku pag., Dagdas nov.
11.	Roberts Lubgāns	Ezernieku vidusskola	3. kl.	Juris Lubgāns , Ezernieku pag., Dagdas nov.
12.	Simona Komarova	Ezernieku vidusskola	3. kl.	Irina Komarova , Ezernieku pag., Dagdas nov.
13.	Milana Soika	Ezernieku vidusskola	5. kl.	Voldemars Soika , Ezernieku pag., Dagdas nov.
14.	Tālis Augusts Mizāns	Ezernieku vidusskola	7. kl.	Antonija un Alberts Graubas , Dagda
15.	Artjoms un Daņila Maļinovski	Ezernieku vidusskola	5. kl., 7. kl.	Irina un Staņislavs Igaunī , Ezernieku pag. Dagdas nov.
16.	Diāna Potapova	Ezernieku vidusskola	11. kl.	Antonina Potapova , Svariņu pag., Dagdas nov.
17.	Alīna Zvidriņa	Dagdas vidusskola	12. klase	Fjodors Jemeljanovs , Andrupenes pag., Dagdas nov.
18.	Aivita Krankovska	PII "Saulīte"	4 gadi	Alberts Stepīņš , Aulejas pag., Krāslavas nov.

Mana vecvecmamma Marija Filipova

1939.gadā 8.septembrī piedzima mana vecvecmāmiņa.

Ar savu brāli ,mammu un tēti dzīvoja Vidiškos. Kad viņai bija 7 gadi, saka mācīties Labiešu skolā. Skolā macījās tikai 6 gadus, jo vajadzēja strādāt kolhozā. Skolā viņai ļoti patika mācīties, īpaši matemātikas stundās, jo mācīja labs skolotājs. Līdz pat šodienai viņai patīk skaitīt un risināt matemātiskos uzdevumus, tāpēc viņai ir laba atmiņa. Pēc skolas beigšanas vecvecmāmiņa sāka strādāt kolhozā par mājlopu slaucēju. Tur viņa strādāja vairākus gadus. Viņas vaļasprieks ir šūšana, adīšana un izšūšana. Vecvecmamma ada skaistus cimdsus un zeķes. Jaunības gados viņa izšuva daudz skaistu galdautu, spilvendrānu un palagu.

19 gadu vecumā viņa apprecējās ar savu vīru un aizbrauca dzīvot uz Salaspili. Tur viņa dzīvoja tikai divus gadus, pēc tam ģimene atgriezās uz savu dzimto pusi. Vecvecmamma sāka dzīvot Jaundomes muižā, kādreiz tur bija skola, bet tagad ir zivju muzejs. Vairāk nekā 30 gadus Jaundomes muiža bija viņas māja. Gandrīz visa ģimene dzīvoja šajā mājā līdz muižas restaurācijas iesākumam.

Manai vecvecmammai ir 7 bērni, bija 21 mazbērns, tagad palika tikai 19 mazbērni, jo divi nomira. Vēl viņai ir 29 mazmazbērni un drīzumā piedzims vēl viens mazmazbērns. Mana vecvecmamma ir ļoti bagāta sieviete, jo viņai ir tik liela ģimene. Jaunībā viņas vīrs nomira un es lepojos ar to, ka vecvecmamma izaudzināja tik daudz bērnu viena pati, bez kāda cita cilvēka palīdzības. Vecvecmamma nenolaida rokas, kad bija grūti laiki, daudz strādāja un izaudzināja labus, godīgus bērnus.

Pagājušajā gadā vecvecmamma nosvinēja savu astoņdesmito gada jubileju. Viņa bija ļoti laimīga un priecīga, ka ne viens no bērniem nav aizmirsis par viņas tik skaistiem svētkiem un apsveica viņu. Patiesā dzīves laime ir ģimene un tuvo kopā būšana.

Milana Poļaka, 10 gadi

Mana lieliskā vecmāmiņa

Manu vecmāmiņu sauc Konstancija Brice un viņai ir 82 gadi.

Mana vecmāmiņa ir ļoti mīļa, labsirdīga, laba.

Vecmamma strādāja par šuvēju. Piedzima Ķepovas pagastā. Pabeidza septiņas klases. Vecmammai bija divas māsas, visas dzīvoja Dagdā kaimiņos, netālu viena no otras.

Vecmāmiņa no rītiem mani modina un pavada uz skolu. No skolas viņa mani sagaida ar siltām pusdienām.

Svētdienās viņa iet uz baznīcu. Viņa ir Dievticīga.

Es vecmāmiņai novēlu stipru veselību vēl ilgu gadus.

Madara Koļča, 8 gadi

“Bez pagātnes nav nākotnes”

/Aforisms/

Nekas dzīvē nestāv uz vietas, dzīve rit uz priekšu, viss mainās... Mani vecvecāki, nu jau ir nosvinējuši savas zelta kāzas, izaudzināti 3 bērni: Ilona, Jurijs un Valērijs, kā arī aug 4 mazbērni: Anastasija, Aija, Ingus un Artūrs. Es - pati jaunākā mazmeita Anastasija, man ir 9 gadi.

Darbs ir dzīves pamats. Mani vecvecāki Reģīna un Mihails ir ļoti čakli, visu mūžu cītīgi strādājuši. Mana vecmāmiņa Reģīna lielāko dzīves posmu ir veltījusi medicīnai, nostrādāti 45 gadi par lauku feldšeri. Viņas sirsnībā un labestībā sildījās ne tikai pašas bērni, bet arī neskaitāmi pacienti. Vecmāmiņa no savas dzimtas ir mantojusi mīlestību uz savas tautas tradīcijām, kuras nodod tālāk gan saviem bērniem, gan saviem mazbērniem. Viņa joprojām turas pie šīm tradīcijām, dziedot Šķaunes folkloras kopā “Gaiļupeite”.

Mans vectētiņš Mihails ir īsts savas zemes mīļotājs, pēc izglītības - agronoms, tāpēc jau arī visa dzīve saistīta ar zemes kopšanu. Kā iedvesmas avots ir vienmēr bijusi mūzika. Klausoties dabas skaņās, viņš savas izjūtas izdziedāja neskaitāmajās dziesmās, vienlaikus apgūstot bajāna spēli. Ar laiku ir kļuvis par slavenu kāzu muzikantu un viņa mīlestību uz mūziku mantojuši viņa bērni un mazbērni, bija izveidojis ģimenes ansambli “Miķelis”. Tāpat arī brīvajā laikā viņam nav svešas medības un zveja.

Cienījamais manu vecvecāku vecums nav šķērslis, lai nodarbotos ar lopkopību, lauksaimniecību un mājāsaimniecību. Ar darbiem viņi man parāda savu pacietību, čaklumu, mīlestību uz dabu un tās krāšņumu. Māca ne vien plašāk skatīties uz apkārtējo pasauli, pamanīt lidojošo taurentiņu, tikko uzplaukušu pirmo pavasara ziediņu, bet arī iedvesmo jauniem darbiem. Es vienmēr steidzos viņiem palīgā, jo tas dod lielu gandarījumu kaut ko veidot savām rokām.

Protams, katrs darbs sokas raitāk, uzdziedot kādu dziesmu, ko esmu dzirdējusi, apmeklējot mēģinājumus kopā ar vecmāmiņu, piemēram, “Auga, auga rūžena”, ”Zynu, zynu tāva sātu”. Neskatoties uz saviem ikdienas darbiem, šķiet, ka viņi dažreiz aizmirst, ka sen jau ir pieauguši, jo ar lielu interesi un pilnu acu skatienu var pavadīt laiku kopā ar mani, spēlējot dambreti, cirku, domino, lasot grāmatas un žurnālus, it īpaši vecmāmiņai patīk pastāstīt man kādu savas bērnības pasaku.

Ar vecvecākiem pavadītais laiks mudina turpināt viņu iesākto darbu, lai kļūtu par īstu savas zemes mīļotāju un savas tautas tradīciju turpinātāju. Es ļoti mīlu, cienu un lepojos ar saviem vecvecākiem! Gribu, lai viņiem vienmēr netrūktu optimisma, enerģijas, saules siltuma un mīlestības pret saviem tuvākajiem! Viņi ir labākie!

Šķaunes sākumskolas 2. klases skolniece
Anastasija Kozlovska,
(Apraksts tapis sadarbībā ar savu māmiņu)

Mani vecvecāki

Man ir saprotoša un draudzīga ģimene, tādēļ es cienu savus vecvecākus. Diemžēl, ne ar visiem man ir brīnišķīgas attiecības, kā arī daži jau ir aizsaulē, tāpēc vēlos pastāstīt par to cilvēku, kas vienmēr uzklausā, mēģina saprast un palīdzēt. Tā ir mana vecmāmiņa Silvija.

Viņa šobrīd strādā Dagdas pastā, bet drīz jau būs pensijā, tādēļ viņa veltīs laiku savām interesēm un hobijiem. To vecmāmiņai ir patiešām daudz, viņa ir daudz aktīvāka nekā es. Silvija piedalās senioru deju kolektīvā, bieži apmeklē pasākumus, arī radošās darbnīcas. Kustība un dejas palīdz viņai atpūsties, atstāt problēmas un rūpes un labi pavadīt laiku ar citām dalībniecēm. Arī bērnībā vecmāmiņai patika sportot un piedalīties aktivitātēs, tāpēc šobrīd viņa labprāt uzstājas ar deju kolektīvu, pateicoties kuram dažreiz sanāk arī paceļot un apmeklēt jaunus koncertus.

Vecmāmiņai arī ļoti patīk adīšana, kaut gan šī nodarbošanās ir pretēja aktīvām dejām. Viņai patiešām ir zelta rokas, tādēļ bieži vien Silvijai ir pasūtījumi. Visbiežāk viņa ada čības vai vilnas zeķes, bet vecmāmiņa prot arī adīt vestes, jakas, cimdus, džemperus un cepures. Vakaros, klausoties vai skatoties kādu seriālu vai filmu, viņa sēž uz dīvāna ar rudu kaķi pie sāna un ada kādu zeķu pāri.

Vecmāmiņa arī prot uzklausīt. Neskatoties uz to, ka bieži vien mūsu viedokļi ir atšķirīgi, dažreiz pat pretēji, mēs nekad nestrīdamies un saprotam viena otru. Es uzklausu vecmāmiņas stāstus un gadījumus no darba, bet viņa manas runas par skolu, negadījumiem ar skolotājiem un problēmām, kas rodas ikkatru dienu. Nevienu reizi neesmu dzirdējusi vārdus "Ko tu te žēlojies, tie taču nieki!", jo Silvija vienmēr atbalsta un palīdz.

Mana vecmāmiņa ir brīnišķīga, strādīga, centīga un mīļa cilvēks, kuru es ļoti cienu un mīlu. Pat ja ir nesaskaņas mūsu viedokļos, mēs vienmēr atbalstām viena otru. Esmu lepna par to, ka Silvija ir mans vecvecāks.

Kristīne Mihailova 9. klase

Vecvecāki – labs piemērs, kā jādzīvo

Diemžēl, mūsdienās zūd ģimenes vērtība – daudzi šķiras, dzīvo brīvās attiecībās, neprot viens otram piedod, jo ir egoistiski un lepnī. Tādēļ ir brīnišķīgi, ka mēs, jaunākā paaudze, varam mācīties un ņemt piemēru no mūsu vecvecākiem, kuri izprot ģimenes vērtību. Tādi ir arī mani vecvecāki - Helēna un Jāzeps Rutki, kuri pirms 50 gadiem ir teikuši viens otram “jā” vārdu un bijuši tam uzticīgi visu mūžu.

Mani abi vecvecāki ir dzimuši un visu mūžu nodzīvojuši dzimtajā Ķepovas pagastā, audzinot četrus bērnus, kopjot zemīti, atpūšoties un lūdzot Dievu. Vecmāmiņa ar vectētiņu ir krustvecāki vairāk kā 20 radu un draugu bērniem, ir bijuši par vedējiem ļoti daudzās kāzās, vienmēr bijuši sabiedriski aktīvi un dzimteni mīloši cilvēki. Bet pirmajā vietā, viņu dzīvē, vienmēr ir bijis un paliek Dievs un darbs. Vectēvs ir Asūnes Romas katoļu draudzes vecākais, ilgus gadus dziedājis baznīcas korī, jau kopš bērnības un tagad, piekalpo svētajā Misē, savukārt vecmamma daudzus gadus vadījusi baznīcā procesiju.

Mani vecvecāki nāk no vienkāršām un nabadzīgām ģimenēm, kā jau kara un pēckara bērni, tomēr nekad nav kurnējuši vai sūdzējušies par dzīvi. Tieši otrādi – viņi ir dzīvespriecīgi, optimisma pilni un ļoti, ļoti mīloši, darbīgi, čakli un nenogurdināmi. Jau pulksten četros no rīta viņi sāk savas ikdienas gaitas un rūpējas par savu saimniecību līdz vēlam vakaram. Vectētiņš ir strādājis gan par traktoristu, šoferi, darbnīcu vadītāju, virpotāju, zemnieku – savas zemes kopēju. Daudzi ir griezušies un griežas pie viņa pēc padoma un palīdzības. Viņa vaļasprieks ir tehnika. Par to liecina tas, ka viņa īpašumā ir gan traktors, gan vecais kāpurķēžu traktors, pat kombains un cita tehnika, kas nepieciešama tīrumu un lauku sakopšanai, viņš pats var savākt traktoru no detaļām, zina visus viņa darbošanās principus. Vectētiņš ir arī celtnieks, jo daudzas saimniecības ēkas - siena šķūnis, kūts, graudu klēts, pirtiņa – ir viņa paša būvētas. To visu viņš ir apguvis pašmācības ceļā. Vecmāmiņa ir bijusi gan slaucēja fermā, gan grāmatvede un māj-saimniece, gan godu saimniece – gatavojusi neskaitāmās kāzās, jubilejās un bērēs. Vecmāmiņa ir tā, kas mums sagādā siltas vilnas zeķītes un cimdus un vienmēr prot ar kaut ko pārsteigt. Vecmāmiņai ir vēl kāda īpaša sūtība – viņa visu mūžu rūpējas par veciem cilvēkiem. Vēl tagad, kad jau pašai veselība ir ļoti trausla, viņa apkopj 92 gadus vecu tanti.

A decorative border of pink roses and green leaves frames the text on the left and bottom sides of the page.

Šo Dieva, darba un dzimtenes mīlestību, ar savu piemēru, viņi ir ieaudzinājuši savos bērnos un māca mums - 8 mazbērniem. Tā kā viņi gaida mūs ciemos – negaida neviens. Mani vecākie brālēni un māsīcas visas vasaras ir pavadījuši pie dzeda ar babu. Pie viņiem mājās ļoti bieži ir ciemiņi, jo šī sirsnība un humora dzirkstele no vecvecākiem pilnīgi staro. Visos lielākajos svētkos mēs tiekamies vecvecāku mājās. Un vecmāmiņas gatavoto pankūku un pīrāgu garšu nevar aizmirst vēl ilgi pēc ciemošanās.

Viņi skaļi nerunā par mīlestību, bet to ik mirkli pierāda – atnesot vajadzīgajā brīdī malku, lai iekurtu plītiņu, sagatavojot un pasniedzot siltas pusdienas, palīdzot viens otram uzvilkt mēteļi, pieturot pie rokas, labsirdīgi pajokojot vienam par otru, reizēm noklusējot un piekāpjoties otram... Mani vecvecāki ir labs piemērs, kā jādzīvo, jāstrādā, kā jāpiedod un jāciena citi.

Mīļie baba un dzed, jūs esat labākie!

Mēs visi jūs ļoti, ļoti, ļoti mīlam un sveicam drīz gaidāmajās **Zelta kāzās!**

Elga Pauliņa, 8 gadi
sadarbībā ar mammu

Mana vecmāmiņa Barbara

Manai vecmāmiņai ir rets, bet ļoti skaists vārds – Barbara. Pie tā viņa tikusi pateicoties savam krusttēvam. Vecāki bija iecerējuši dod citu vārdu, bet krustīt uz baznīcu līdz nebraukuši. To darījuši tikai krustvecāki. Un pārbraucot mājās no baznīcas paziņojuši, ka meitenīti sauc Barbara. Tā bijusi krusttēva izvēle. Internetā atradu, ka viņas vārds nozīmē noteiktību un stingrību. Es tam piekrītu tikai daļēji, jo...

Patiesībā mana vecmāmiņa ir ļoti mīla un gādīga. Mēs ar viņu kopā dzīvojam un tas ir lieliski. Tikai viņas istabā mēs varam atļauties vairāk nekā drīkstam, un vecmāmiņa par to nerājas. Mēs zinām, ka viņas skapja stūrītī vienmēr ir paslēpusies kāda konfekte ar kuru mūs pacienāt. Kad esam sastrādājuši blēņas, vecmāmiņa mūs nekad nebar, bet gudri pamāca, ka tā rīkoties nebija labi. Viņa ir ļoti dzīves gudra, kaut gan nekādās augstās skolās nav mācījusies. Vecmāmiņa ir īsts darba rūķis, viņai ļoti patīk strādāt dārzā. Savos cienījamajos 78 gados reti kurš ar viņu spētu sacensties dārza rakšanā vai zāles pļaušanā. Ar savu piemēru un padomu babiņa māca arī mūs mīlēt dabu, rūpēties par dzīvniekiem, saskatīt skaisto apkārt un strādāt ar visu atdevi. Vecmamma bieži stāsta atmiņas no savas bērnības, kas mums ļoti patīk, zina daudz dzejoļu un dziesmu, klausās radio, skatās izzinošus raidījumus TV, lasa grāmatas un pēta kartes – viņu ļoti interesē ģeogrāfija. Arī Dieva vārds viņai nav svešs. Man vislabāk patīk, kad mēs ar vecmammu cepam picu vai “žagariņus”.

Dzīve vecmammai nav bijusi viegla. Viņa atceras pēckara perioda šausmas, pārdzīvojusi savas vecākās meitiņas nāvi un smagu slimību, agri zaudējusi vīru, smagi strādājusi cūku fermā. Taču viņas iepriecinājums ir triju pieaugušo bērnu panākumi un seši mazbērni.

Vecmāmiņ, tu mums esi ļoti svarīga, jo laiks, ko pavadām kopā ar tevi ir nenovērtējams! Saudzē sevi! Mēs tevi ļoti mīlam!

Elga Pauliņa, 8 gadi
sadarbībā ar mammu

Vecmāmiņas Valentīnas Karveles raksturojums

Mūsu vecmāmiņa Valentīna Karvele ir pati sirsnīgākā omīte pasaulē, kuru mīl un dievina visi 6 mazbērni (Kristaps, Kaspars, Kārlis, Kate, Ketrīna un Dmitrijs). Mūsu omīte vienmēr smaida un ir pozitīvi domājoša, vienmēr gaida ciemos un slepus dod kādu saldumiņu. Uz mums skatoties, bieži redzam babiņas acīs asaras, ka mamma saka, tās ir prieka asaras. Es apbrīnoju mūsu babiņas pacietību, ja mēs izdarām kādu palaidību, omīte saka: “Dzīves sīkumi!”, un nekad mūs nebar, tikai samīļo. Mēs ar nepacietību gaidām brīvdienas un vasaras brīvlaiku, kad varēs dzīvot pie babiņas!

Mūsu omītei ir liela dzīves pieredze un piemīt daudzas prasmes, līdz ar to viņa mums ir vieda:

- Mūsu omīte varētu būt **SLEPENĀIS AĢENTS!** Perfekti pārzin Morzes ābeci, jo strādāja telegrāfā. Mūsu omītei arī nav svešas tehnoloģijas, laikam tāpēc, ka strādāja Latellekom, līdz ar to viņai mājās ir internets, kuru viņa ierīkoja ar lozungu: “Mūsdienu bērniem vajag!”.
- Mūsu omīte- **PAVĀRS!** Ar savām sastrādātām rokām spēj uzburt kulinārijas šedevrus- supergardas gaļas ruletītes, kartupeļu pankūkas, tīteņus, burkānzupu un vasarā pie ezera omīte vāra fantastisku zivju zupu no mūsu noķertajām zivtiņām!
- Mūsu omīte- **INFO CENTRS!** Mēs vienmēr lūdzam, lai vecmāmiņa paraksta apsveikumu kartiņas, jo viņai ir skaists, glīts un kārtīgs rokraksts. Viņa atceras no galvas daudz apsveikuma dzejoļišus, pasakas, dziesmas. Mūsu babiņa pat zina gandrīz visu Dagdas novada iedzīvotāju dzīvesvietas adreses, uzvārdus un personas kodus, jo ilgus gadus strādāja pastā.
- Mūsu omīte- **ZELTA ROKAS!** Tik daudz omīte audzē gardumus sava dārzā, pēc tam gatavo krājumus ziemai un visu atdod mums! Mūsu babiņa vienmēr palīdz mammai rūpēties par mums. Omītei ir zelta rokas, jo viņa prot darināt skaistus darbiņus- izšūt, šūt, mezglot un tamborēt, daudzi omītes šedevri ir paslēpti mājas bēniņos. Daži viņas darbiņi ir redzami Dagdas novada IKS N Latvijas simtgades paklājā.
- Mūsu omīte- **SKOLOTĀJA!** Pateicoties savai bezgalīgai pacietībai, mūsu babiņa man, brālim un masai iemācīja alfabēta burtus un skaitļus. Omīte vienmēr palīdz pildīt mājas darbus, jo labi pārzin matemātiku, dabaszinības un latviešu valodu. Omīte zina visu!
- Mūsu omīte- **SUPERVARONIS!** Omīte Supervaronis, jo piemīt karēvīgs raksturs, slepenas spējas (labi pārzin angļu valodu, zina matemātikas un fizikas formulas) un bezlimita mīlestība pret cilvēkiem un dzīvniekiem (viņai ir 4 suņuki)!

Mīļo **OMĪT**, paldies, ka Tu mums esi! Mēs Tevi ļoooti **MĪLAM!!!**

Omīte pārsteidz! Apsveikums 1. septembrī

Kristaps Karvelis, 11 gadi

Vecvecāku raksturojums

Manu vectētiņu sauc Roberts. Viņam ir 64 gadi. Viņa dzimtene ir Dagdas novada Ķepovas pagasts. Manu vecmāmiņu sauc Ināra. Viņai ir 62 gadi. Viņas dzimtene ir Viļakas novada Vecumu pagasts. Viņi jau gandrīz 40 gadus dzīvo Konstantinovas pagastā. Abi mācījās Jelgavas Akadēmijā, kur ieguva maģistra grādu zooloģijas fakultātē. Vectētiņam ir zemnieku saimniecība "Ievīnas". Viņš nodarbojas ar lopkopību un zemkopību jau ap 35 gadiem. Viņam ir govīs un mazi telēni. Govīs ir ļoti skaistas nokrāsas - brūnas, melnbaltas un raibas. Šogad gotiņai atnesās telēns, kurš bija brūns, bet uz pieres viņam bija balta sirsniņa. Vasarā es bieži braucu uz tīrumu un skatos, kā tiek slauktas govīs un palīdzu barot mazos telēnus. Roberts saņēma atzinību par lopkopības attīstību Dagdas novadā. Vectētiņam patīk dažāda lauksaimniecības tehnika, it īpaši traktori. Man patīk, kad vectētiņš mani vizina ar traktoru. Viņam patīk audzēt dažādas kartupeļu šķirnes - VINETA, BELLAROSA, RIVIERA u.c. Mana vecmāmiņa strādā Konstantinovas pagasta pārvaldē par klientu apkalpošanas speciālisti jau vairāk nekā 30 gadus. Viņa palīdz vectētiņam lauku darbos. Vecmāmiņai patīk dažādi ziedi, bet visvairāk viņai puķudobēs ir liliju un tulpu. Lilijas un tulpes ir dažādās krāsās, un to ziedi ir visneparastākajās formās. Viņai arī patīk audzēt tomātus. Siltumnīca vienmēr ir pilna ar dzelteniem, sarkaniem, brūniem, lieliem un maziem tomātiem. No kuriem pēc tam tiek gatavoti krājumi ziemai.

Es esmu priecīga, ka man ir tik strādīgi un gudri vecvecāki!

Milāna Stepiņa, 4 gadi

Mana vecmāmiņa

Mūsu vecmāmiņa, Anna Zvidriņa, ir dzimusi 1953. gadā 11.oktobrī Andrupenē un arī tagad tur dzīvo. Anna mācījās Andrupenes skolā. Tajos laikos bērni uz skolu gāja no pirmdienas līdz sestdienai. Bija tikai viena brīvdienas diena - svētdiena.

Skolā bija tikai astoņas klases, bet no devītās līdz vienpadsmitajai klasei - vidusskola. Tad divpadsmitās klases nebija. Skolā manai vecmāmiņai patika mājturība, tur viņa adīja, tamborēja un gatavoja ēdienus. Vēl viņai patika dziedāt latviešu tautas dziesmas. Labi padevās vācu valoda, piedalījās olimpiādēs. Ļoti skaisti dziedāja manas vecmamma, vecmamma un mamma. Un tagad vecmāmiņa arī dzied baznīcā un folkloras kopā.

Dagdas novadā ir daudz amatieru kolektīvu. Vienā no kolektīviem „Sovvaļņiki” dzied mana vecmamma. Tur viņa ir vadītāja. Viņa arī dejo senioru deju kolektīvā “Veldzītes”. Deju mēģinājumi notiek Tautas namā, dejas māca skolotāja Gunta Streļča. Folkloras kopa 2011. gadā bija Baltijas tautu festivālā Zviedrijā. Folkloras kopas vadītāja Anna Zvidriņa stāsta, ka ar festivāla organizatoriem iepazinušies pateicoties sadarbībai ar Ludzas Amatnieku centru, jo teju pirms pusgada ludzānieši uz tikšanos ar zviedru draugiem uzai-
cinājuši arī Sovvaļņikus.

Vecmamma 36 gadus strādāja Andrupenes bērnudārzā "Avotiņš" par auklīti. Tagad viņa ir pensijā. Viņai ļoti patika strādāt ar bērniem.

Tagad Anna dzīvo netālu no Andrupenes ar savu vīru Raimondu Zvidriņu. Viņiem ir 4 mazbērni. Pati mazākā, Santa, apmeklē PII "Avotiņš". Mūsu vecmāmiņa joprojām aktīvi piedalās bērnudārza rīkotajos pasākumos.

Tamāra un Oļegs Dorofejevi

Ja man kādreiz jautātu nosaukt cilvēka vārdu, kas ir izpalīdzīgs, mīlošs, radošs, mērķtiecīgs, es bez šaubām atbildētu- mana vecmamma Tamāra.

Vecmammu atceros no savas bērnības tikai labo, viņa gatava vienmēr izpalīdzēt un palīdzēt, gan ar labo vārdu, gan ar ieteikumu un pamācību.

Zinot vecmamma grūtu dzīvi, viņa nekad nemēdza par to žēloties un nožēlot to, prot saskatīt tikai labu un gūt dzīves mācību. Uzskatu, ka tieši tas viņai palīdz vienmēr skatīties ar pozitīvismu uz dzīvi. Vecmamma ir ļoti labs un interesants sarunu biedrs, katrs stāts ir aizraujošs, visvairāk man patīk klausīties viņas darba gaitas medicīnā- viņa strādāja par medmāsu kādu laiku. Pēc sarunas ar viņu, katrs var pamācīties dzīves gudrības.

Neskatoties uz vienu acs pilnīgu aklumu, viņa nenolaida rokas, bet otrādi atrada sev nodarbi un hobiju, kur liekas, ka pat veselais cilvēks nespēs to paveikt. Viņa izšuj gleznas krustiņdūrienā, kuras ir vairāk kā 100. Viena no skaistākām gleznām ir izšūta ar zīda diegiem, vairāki tūkstoši krustiņi, izšuva vairākus mēnešus. Viņas darbi pazīstami ir ne tikai Latgalē, bet arī citās Latvijas pilsētās un pat ārzemēs, savus darbus viņa dāvina tuviniekam, draugiem un baznīcām. Tamāra ir ļoti pacietīga un mērķtiecīga, kas nebaidās no dzīves grūtībām. Vienmēr ir gatava no visiem spēkiem palīdzēt ik katram ģimenes locekļiem. Vecmamma vienmēr pārdzīvo par mūsu dažkārt neveiksmēm un lepojās par mūsu neskaitāmiem un maziem dzīves sasniegumiem. Viņa nekad neaizmirst apsveikt tuviniekus ar svētkiem, mūsu ģimene ir kupla. Priecīga, kad viņai uzzvana, vienmēr gaida ar atplestām rokām un siltu smaidu ciemos, pagatavojot gardus ēdienus, viņa ļoti garšīgi gatavo. Pamosties no paša rīta varēja sajūst ēdiena smaržu, vecmamma jau no 5 rīta sāka gatavot ēdienu, lai visi būtu gardi pabaroti. Viņas pagatavotās plānās pankūkas ar zemeņu ievārījumu ir neaprakstāmi gardas.

Katru vasaru vecvecāki sagatavoja sienu priekš mājlopiem- atceramies, kad gaidījām lielo traktoru "Sigulda", lai varētu paskraidīt pa svaigu sagatavotu sienu un palīdzēt sienu sanest kūtī. Vienmēr pēc padarīta darba mūs gaidīja vecmamma gardās pusdienas, tie bija mazie svētki. Vecmamma gatavoja gardus pīrādziņus. Pīrādziņi bija ar dažādu pildījumu: ar sēnēm, ievārījumu - tieši priekš mazbērniem, mani paši gardākie ir pīrādziņi ar rīsu, olām ar zaļiem lociņiem. Atceramies, ka viņa mācījusi pareizi pagatavot pīrādziņus, lai tie būtu simetriski pareizi, lai pildījums būtu tieši pīrādziņam pa vidu un cepot tas neiztecētu.

Tamāra bijusi numurs viens palīgs man mācībās pirmsskolā, viņas mājas telefonu atceros pat līdz šodien dienai no galvas, viņai varēja piezvanīt jebkuras diennakts laikā uzjautājot jebkādu jautājumu, ne tikai pa mācībām, varēja saņemt skaidru un saprotošu atbildi. Vecmammai ļoti patīk makšķerēt zivis, man ļoti patīk kopā ar viņu makšķerēt-tas ir laiks jauniem stāstiem un atklājumiem! Tas ir cilvēks ar lielo burtu, kurš prot dod, taču neko pretī negaida. Vecmamma ir ļoti ticīgs cilvēks. Viņai patīk ceļot un dzejot dzejoļus, ticu, ka spēs izdot personīgo dzejoļu krājumu. Viņu aicina uz pasākumiem, lai izlasītu savu sadzejotu dzejoli, tas ir vienreizējais cilvēks, kurš man nepārstāj priecēt. Tādu cilvēku es nekur neesmu satikusi.

Vēl man ir jauks dzīves gudrs cilvēks- vectētiņš Oļegs, vienmēr blakus esošs cilvēks vecmammai, kurš ir ļoti atbalstošs un mīlošs. Viņš vienmēr priecājas par vecmammās sasniegumiem un pārdzīvo par neveiksmēm-taču nekad to neparādīs apkārtējiem. Jā viņš tāds ir, vienmēr nopietns un bērnu mīlošs cilvēks, kurš vienmēr ir līdzas kopā ar vekomāti. Vienmēr padomā par mums -mazbērniem, lai būtu konfektes, cepumi, lai bērnus palutinātu, ka arī par savu sievu nekad neaizmirst- vienmēr jābūt saldējumam, lai varētu nedaudz panašoties- mūsu vecvecāki arī ir salduma mīļēji. Vectēvs ļoti interesējās par sportu- vecmamma kopā ar viņu skatās un pārdzīvo par tēvzemes sportistu sasniegumiem, viņš ir ļoti patriotisks. Viņam patīk risināt krustvārdu mīklas un ja nevar atminēt vārdus- prasa vecmammai. Nevaram arī nepieminēt vectēva labo humora izjūtu. Atceros mēnesi pavadītu vasaru divatā ar vectēvu- lasījām tomātus, vārījām pelmeņus, gatavojām salātus no lociņiem un krējumu- tas bija viss gardākās vakariņas.

Mēs ļoti lepojamies ar savu vecmammu un vectēvu. Jūs esiet mums visslabākie un mīļākie. Paldies par siltām atmiņām no bērnības, paldies par jūsu izturību, pavadot ar mums laiku, paldies par iegūtam dzīves gudrībām, paldies par uzticēšanos!

Jūsu mīlošie mazbērni- Olga, Jūlija, Dmitrijs, Andrejs, Kirills, Elvis, Jeļena un mazmazmeita- Elizabeta.

Paldies!!!

Tamāras un Oļega Dorofejevu mazbērni un mazmazbērni

Mans vectēvs Juris Lubgāns

Man ir lielisks vectēvs. Viņu sauc Juris Lubgāns. Viņš visu savu mūžu dzīvo Ezerniekos.

Vectēva profesija ir mežsargs, šajā profesijā viņš strādā 40 gadus. Darbā viņš staigā pa mežiem, mēra kokus, skatās koku sugas. Viņš mācījās Jelgavas Lauksimniecības akadēmijā.

Vectēvam patīk strādāt mājas darbus. Viņš prot visu!

Man vislabāk patīk ar vectēvu braukāt ar kvadraciklu.

Kopā mēs esam spēks!

Mana vecmāmiņa.

Man ir lieliska vecmāmiņa. Viņu sauc Irina. Viņa dzīvo Ezerniekos.

Vecmāmiņas profesija ir grāmatvede. Viņa mācījās Malnavas tehnikumā. Šajā profesijā strādājot, viņa kontrolēja darbiniekus un viņu darbu.

Vecmāmiņai mājās patīk adīt un tamborēt. Ko tik viņa neprot! Viņa mums mazbērniem un sev ir uzadījusi un iztamborējusi zeķes, cimdus, cepures, vestes, kleitas, džemperus, pat zābaciņus. Viņa prot no diegiem izgatavot dāvanas- dažādus dzīvnieceņus.

Man patīk ar vecmāmiņu cept tortes. Kopā strādājam dārzā. Mana vecmāmiņa prot visu!

Simona Komarova, 9 gadi

Vectēva Voldemara Soikas raksturojums

Mans vectētiņš ir labs, dzīvespriecīgs. Tur, kur viņš atrodas, visu laiku ir jautri, ar viņu nekad nebūs skumji. Viņš ļoti garšīgi gatavo ēst, viņam patīk to darīt. Kad viņš bija jauns, vectētiņš gribēja kļūt par pavāru. Tā kā blakus mājai nebija tādas skolas, vectētiņš iemācījās par metinātāju. Viņam patīk šī profesija. Viņš ir profesionālis savā jomā. Vēl viņš ļoti mīl makšķerēt zivis, visvairāk patīk ziemas makšķerēšana. Mans vectētiņš nevar sēdēt uz vietas, visu laiku kaut ko dara. Viņš pats Ezerniekos uzcēla māju. Blakus iestādīja bērzu birzi un ābeļdārzu. Kādu darbu viņš ņemas darīt, viss paveikts ļoti labi. Viņš ir ļoti viesmīlīgs, es bieži braucu pie vectētiņa ciemos. Mans vectētiņš ir vislabākais!

Milana Soika, 11 gadi

STĀSTS PAR MANIEM LIELISKAJIEM VECVECĀKIEM.

Alberts un Antonija Graubas, tie mūsu mājās ir Baba un Dzeba, viņi ir darbīgie un vislieliskākie vecvecāki savā un mazbērnu dzīvē, viņus vieno mīlošie mazbērni (Dainis, Aina, Laura, Tālis, Rihards, Haralds un Regnārs), tas ir manu vecvecāku lielākais lepnums viņu dzīvē.

Tātad, mana vecmāmiņa Antonija Grauba ir dzimusi 1944. gadā 9. janvārī Muižnieku sādžā, Šķaunes pagastā. Vecmāmiņai ir 76 gadi. Vecmāmiņa man daudz stāsta par savu bērnību, skolas gadiem un interesantiem notikumiem viņas dzīvē. Beigusi Šķaunes pamatskolu, mācījās Tīmaņu vidusskolā (tagad tādas skolas nav palikusi tikai skaistā muiža pie upes) beigusi tagadējo Kultūras Koledžu bibliotekārus. Strādājusi dažādās bibliotēkās, arī Dagdas bērnu bibliotēkā. No Bērziņu pagasta bibliotēkas aizgāja pensijā. Vecmāmiņai grāmatas ir vislielākā bagātība, viņa mudina mazbērņus mīlēt lasīt grāmatas. Tagad pensijas gados vecmāmiņa ir ļoti aktīva, apmeklē lielākoties visus pilsētas rīkotos pasākumus, īpaši tos kuros uzstājas manas māsas.

Man ir vēl ļoti jauks un mīlošs vectētiņš Alberts Grauba kurš ir dzimis 1949. gadā 25. janvārī Bērziņu pagasta Pauļukalna sādžā. Vectēvam ir 71 gads. Jā tas ir uz 5 gadiem jaunāks, bet ja jūs zinātu kā viņi viens otru mīl un atbalsta, tas ir pasakaini.

Mans vectēvs beidza galdnieku arodskolu, bet viņa vislielākā vēlēšanās bija strādāt ar tehniku, pirms armijas ieguva šofera tiesības un pēc tam visu dzīvi bija saistīts ar dažāda veida tehniku gan brauca, gan laboja. Mūsu mājās no vectēva ir tāda tradīcija - ja vienalga kam ir vārdiņa svētki galdā ir likta garda kūka, tad mēs visi kopā sēžam pie galda un mīlojamies ar kūku, runājamies kā kam klājas.

Mani vecvecāki ir janvāra bērni, tie ir vissirsnīgākie un vislieliskākie vecvecāki, kam vēl ir tā paveicies kā man, jo no tiem var vienmēr saņemt atbalstu, parunāties, pastāstīt kā man klājas, un arī var saņemt labu padomu. Mani vecvecāki iepazinās 1983. gadā un apprecējās tai pat gadā 3. septembrī un dzīvo kopā līdz šai skaistajai dienai. Deviņdesmitajos gados vecvecāki dzīvoja Bērziņu pagastā Porečje, tur mēs pavadījām brīvās dienas un brīvlaikus, māja bija liela, daudz vietas, spēlējām spēles kopā ar viņiem. Saimniecībā bija gotiņa, cūkas un citi mājlopi. Vēlāk vecvecāki pārvācās dzīvot uz Dagdu. Te mēs dzīvojam privātā mājā. Man ļoti patīk ka vectēvs parāda kā darboties ar dažādiem rīkiem. Tie ir cirvis, zāģis, āmurs un citi rīki. Vectēvs man iemācīja kā pareizi skaldīt malku un tagad es pats sagatavoju malku ziemai. Vecmāmiņa vēlas lai es vairāk lasītu grāmatas un žurnālus. Man gan labāk sapas ar vectētiņu rīkoties ar datoru un citām tehniskām lietām. Un es domāju ka tie ir pelnījuši būt par Dagdas novada lieliskajiem vecvecākiem.

Tālis Augusts Mizāns, 7. klase

Vecvecāku raksturojums:

Mūsu vecvecāki ir paši labāki, sirsnīgāki, draudzīgāki, mīlošāki, izpalīdzīgāki pasaulē!

Vecmāmiņu sauc Irina. Viņai ir 69 gadi. Vecmāmiņa mums māca dažādas dzīves gudrības, vienmēr atgādina, ka jābūt pieklājīgiem, pacietīgiem vienam pret otru, paklausīgiem. Stāsta, ka dzīvē būs dažādi pārbaudījumi, bet vienmēr jāatceras, ka jebkādā situācijā galvenais palikt par cilvēku, nedrīkst gūt labumu, darot pāri citam, nedrīkst melot, labāk rūgta patiesība nekā saldi meli. Ik dienu omīte sasilda mūsu sirdis ar sarunām, bet ziemā mūs silda vecmāmiņas pašadītās zeķes.

Vectēvam Stanislavam ir 68 gadi. Viņam ir zelta rokas. Vectēvs prot salabot pilnīgi visu – apavus, katlus, instrumentus, tehniku. Agrāk viņš pats darināja velteņus (vaļenkus) un daudz ko citu, kas nepieciešams saimniecībā. Vectēvs ir mūsu labākais draugs, viņš vienmēr saprot, atbalsta, izpalīdz un nekad neatsaka, ar viņu ir ļoti viegli.

Vēl mūsu vecvecāki ir lieliski sarunu biedri. Ar aizrautību klausāmies, kad vectēvs un vecmāmiņa stāsta par savu bērnību un jaunību. Viņiem vienmēr ir gana daudz laika klausīties arī mūsu stāstus, problēmas, piedzīvojumus. Vecvecāki piedod mums visas palaidnības.

Brīvdienās mums patīk nakšņot pie vecvecākiem, jo mēs zinām, ka noteikti izgulēsimies un no rīta mūs gaidīs mīļākais ēdiens - garšīga omlete vai pankūkas. Bet visvairāk mums garšo vecmāmiņas pīrāgi, tos oma cep visos ģimenes svētkos, dažreiz skolas pasākumiem. Vecvecāki vienmēr mūs gaida, jebkurā laikā. Mums ir ļoti paveicies, jo tālu nav jāskrien, viņi dzīvo pavisam netālu, līdz ar to mēs tiekamies gandrīz katru dienu.

Mūsu vecvecāki šogad martā nosvinēja 45 gadu kāzu jubileju. Viņi ir ļoti bagāti – izaudzināja 3 meitas, tagad viņiem ir 8 mazbērni un 3 mazmazbērni. Un mums ir viena ļoti skaista ģimenes tradīcija – visi tiekamies pie vecvecākiem Jaunajā gadā, visa mūsu liela saime, 21 cilvēks. Ar smaidu, sirds siltumu visi vienmēr tiek uzņemti. Lepojamies ar saviem VECVECĀKIEM!

Paldies Tev, Debess Tētīt,

.....

Par vecmāmiņu mīļo

Un vecotēti ar' -

Lai Tava mīlestība

Mūs visus, visus skar!

(A.Ziemele)

Artjoms un Daņila Malinovski, 5. un 10. klase

Stāsts par maniem vecvecākiem

Es gribētu pastāstīt par maniem vecvecākiem. Vecmammu sauc Antoņina un vectēvu sauc Maksims.

Vecvecāki piedzima grūtajā karā laikā. Bet viņiem paveicās, ka laukos neviens nekaroja. Abi vecvecāki ir no vieniem laukiem, mācījās vienā skolā, strādāja viena kolhozā. Tā arī nodzīvoja visu savu dzīvi kopā.

Bija arī strīdi, bet tie nekā neietekmēja viņu mīlestību. Viņi kopā nodzīvoja vairāk par 50 gadiem, šajā laikā izaudzināja piecus bērnus. Visu darīja kopā, ķēra zivis, ogoja, sēņoja, strādāja dārzā, cepa pankūkas. Pēdējos gadus viņi dzīvo Svariņu pagastā. Vecmāmiņa prot spēlēt uz mūzikas instrumenta, zina daudz pasaku un dzejoļu, dziesmu un stāstu, ka arī tautasdziesmas. Ar viņiem man nekad nebija skumīgi. Vecmāmiņa visu laiku, kad es biju maziņa, pirka man dažādus saldumus, spēlēja ar mani dažādas galda spēles un mācīja mani cept pīrāgus. Vasarā staigājam uz mežu pēc ogām un sēnēm, ka arī es palīdzu viņai sakopt dārzu. Vakaros vecmāmiņa stāstīja man pasakas, lai es varētu aizmigt, bet man bija tik interesanti klausīties, ka nekā nevarēju aizmigt.

Tagad vecmāmiņai ir grūtāk vecuma dēļ, bet es cenšos palīdzēt viņai gan fiziski, gan garīgi. Es ļoti mīlu savus vecvecākus. Tagad vecmāmiņa dzīvo viena, jo vectēva vairs nav kopā ar mums.

Mans lieliskais vectēvs Fjodors Jemeljanovs

Mans vectēvs, Fjodors Jemeljanovs, dzimis 1942. gada 17. novembrī. Pēc tautības – krievs, pēc ticības – vecticībnieks. Ģimenē bija tēvs, māte un deviņi bērni. Visus brāļu un māsas viņš neatceras, jo nebija vecākais. Trešajā dienā pēc dzimšanas viņu kristīja ezerā, bija auksts, bargs laiks.

Visgrūtākie bija pēckara gadi, it īpaši 1947. gads, kad bija bads. Vectēvs atceras, ka viņa māte stāvēja ar viņu un mazo brāli, un garām gāja kāds vācietis, kareivis, tas nolauza maizes gabalu un iedeva to mātei, parādīdams ar pirkstiem uz bērniem un sevi, vectēva māte saprata, vācietim arī ir bērni, un viņš saprot šos grūtos laikus.

1949. gadā Fjodors aizgāja mācīties uz Kazimirovas skolu, tur mācījās četrus gadus, mācības turpināja Andrupenes pamatskolā un 16 gados (1958) pabeidza skolu. Vectēvs atceras Andrupenes pamatskolas direktoru – Jevgēniju Staļirovu, ka stundas notika 45 minūtes, obligātās valodas, kuras vajadzēja apgūt – latviešu, krievu un vācu. Jaunībā viņam ne ļoti patika apmeklēt diskotēkas, dejas un mācīties. Taču vislabāk viņam patika lasīt grāmatas par vēsturi un karu. Un līdz pat šai dienai, viņš atceras vairākus dzejoļus no galvas un daudz lasa.

Pēc skolas beigšanas viņš ganīja govīs, strādāja kolhozā. Tā kā māte ar tēvu strādāja kolhozā, arī bērnam tas bija jādara, taču viņš to negribēja, tāpēc gāja strādāt par palīgstrādnieku – rakt tranšejas, celt mājas un veikt citus darbus. Tādēļ pasē ierakstīja, ka viņš esot strādnieks. Tad viņš mācījās par šoferi un 1963. gadā viņu pieņēma armijā. Vectēvs dienēja Radio Bataljonā 3 gadus, Ukrainā.

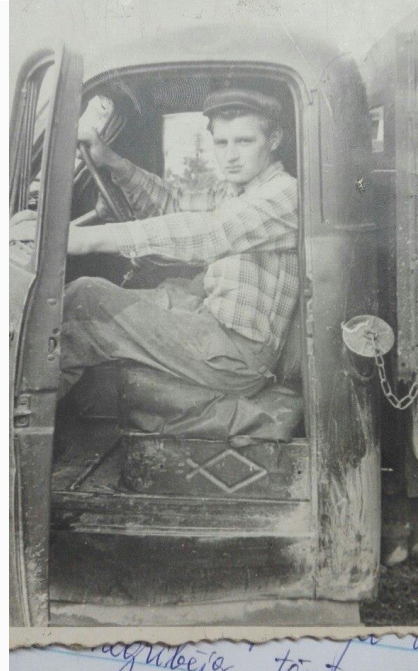
Atnākot no armijas, 1965. gadā, strādāja par šoferi. Autobuss braukāja pa Dagdas rajonu (agrāk tā saucamo), bija arī tālāki braucieni uz Rēzekni, Maskavu un citur.

1971. gadā nomira vectēva tēvs, tāpēc vectēvs atgriezās mājas darbos, lai palīdzēt mātei un brāļiem, māsām. Tad viņš atkal strādāja kolhozā. 1973. gadā notika laulības ar manu vecmammu Lidiju Jemeljanovu (Sadovsku). Un tajā pašā gadā viņiem piedzima dēls un meita, savukārt 1981. gadā piedzima mana mamma. Līdz tam ģimene dzīvoja pie Oloveca ezera (netālu no Kazimirovas), bet, apmēram 1982. gadā, viņi pārvācās dzīvot uz Mariampoli.

Liela laime un gods bija, kad nopirka jaunu mašīnu "Zaparožec", pēc tās brauca uz Rīgu, tā maksāja 4000 rubļus, tajos laikos tas bija diezgan dārgi.

Vectēvs labi atceras, kā Ziemassvētkos un Lieldienās lūdzās Dievu, no desmitiem vakara līdz pat pieciem no rīta. Tas notika Sotņikavas lūgšans namā.

Tagad vectēvs dzīvo Mariampolē kopā ar savu sievu, viņiem ir astoņi mazbērni un viens mazmazbērns. Mēs bieži pavadām svētkus kopā. Esam liela, draudzīga ģimene!

Pēc armijas

Vectēvs ar vecmammu (1970)

Mans vectētiņš

Mans mīlais un arī vienīgais vectētiņš Alberts man ir ļoti īpašs, jo viņam savos 66 dzīves gados ir bagāta dzīves pieredze, ar kuru viņš dalās gan stāstos, gan darbos.

Jau kopš bērnības, viņš ir aizrāvis ar mūziku, gan klausoties, gan pats spēlējot. Mūzika viņam ir sirdslieta un hobijs, nevis darbs. Kopš jaunību dienām strādājis par mūzikas skolotāju

Aulejas pamatskolā. Paralēli darbam skolā, sadarbojies ar sieviešu vokālo ansambli “Aulejas sievas”, ko dara arī joprojām. Vectētiņš

bieži apmeklē Aulejas Romas katoļu baznīcu, kur dievkalpojumu pavada ar brīnišķīgām ērģļu skaņām. Jau 5 gadus ir vadītājs Dagdas novada Konstantinovas pagasta sieviešu vokālajam ansamblim “Vēja zvans”, kur bez izņēmumiem divreiz nedēļā notiek cītīgi mēģinājumi, lai aktīvi piedalītos kultūras pasākumos.

Vectētiņš ir ļoti priecīgs un gandarīts par ieguldīto darbu un laiku kultūras jomā. Viņš ir ļoti atsaucīgs, palīdzību un padomu neatteiks nevienam, kurš viņam to lūdz.

Mums kā mazbērniem ir ļoti paveicies ar vectēvu. Gandrīz katru dienu mums mājās ir kāds mazs koncerts – vectēvs spēlē, mēs dziedam, dejojam, pamēģinām arī spēlēt līdzi. Klavieres, akordeons, ģitāra mums ir kā medusmaize. Neviens ģimenes pasākums nenotiek bez mūzikas skaņas.

Mūzika mūsu ģimenē un mūsu sirdīs nes prieku un jautrību, un gaišas domas. Tāpēc lepojamies, ka man un māsiņai, un manām māsiņām un brālēniem ir tik brīnišķīgs vectētiņš Alberts.

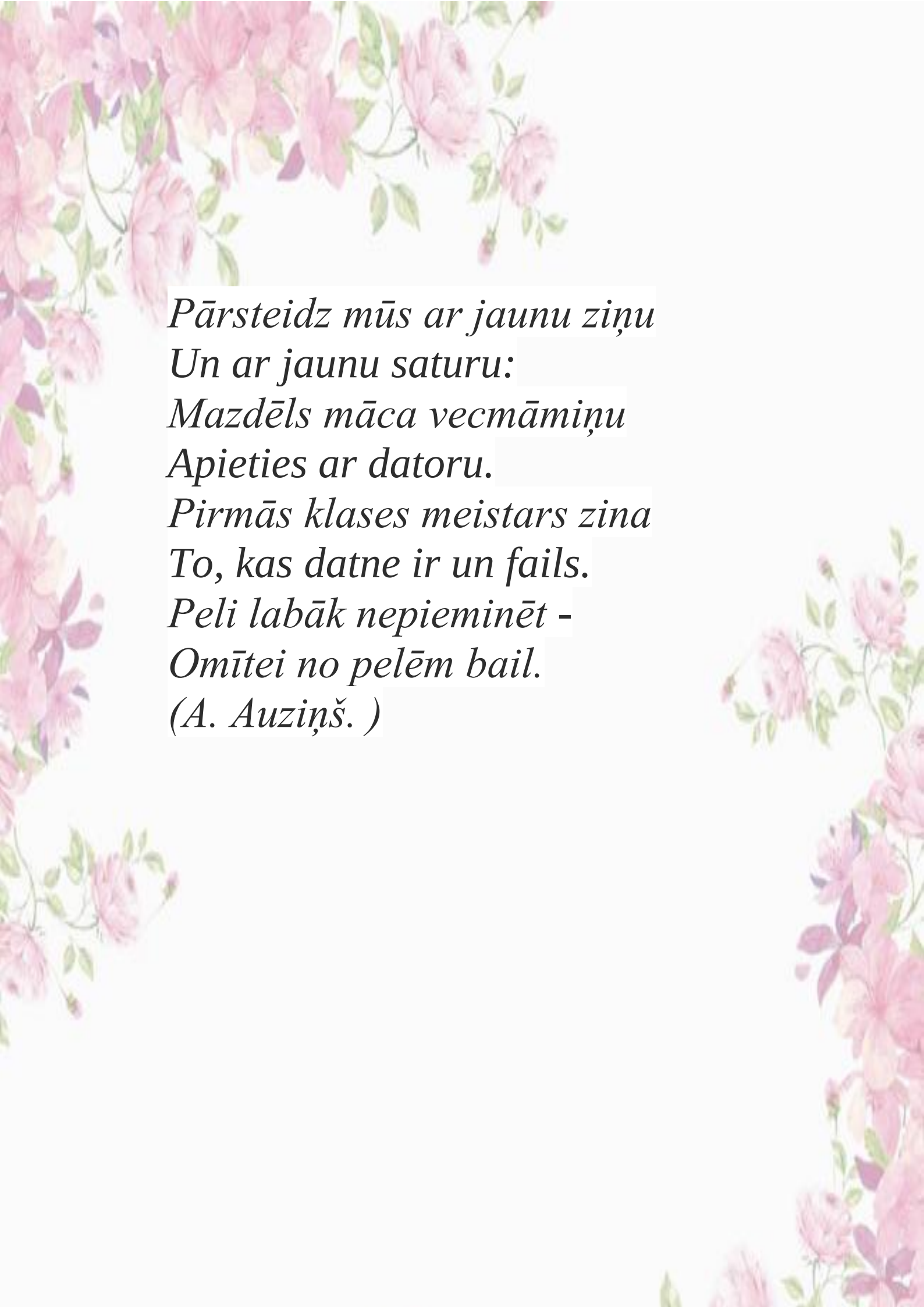
Vectēvs Alberts bērnībā

Konstantinovas sieviešu vokālais ansamblis “Vēja zvans”

Aulejas sieviešu vokālais ansamblis “Aulejas sievas”

*Pārsteidz mūs ar jaunu ziņu
Un ar jaunu saturu:
Mazdēls māca vecmāmiņu
Apieties ar datoru.
Pirmās klases meistars zina
To, kas datne ir un fails.
Peli labāk nepieminēt -
Omītei no pelēm bail.
(A. Auziņš.)*

*Man nepietiks gadu un vārdu, lai izteiktu savu
pateicību un mīlestību saviem vecākiem un vecvecākiem.*

*Man nepietiks naudas, lai atmaksātu viņiem visu ko viņi man ir devuši.
Bet es ļoti ceru, ka man pietiks prāta un sirds gaišuma, lai viņiem būtu
līdzās un izrādītu savu mīlestību un pateicību.*

*Un par jūsu smaidiem, jūsu glāstiem,
un par sauli, ko es ceļā saticis,
Gan par visu savu dzīves stāstu,
Šodien pateicos, jums, šodien pateicos!*

Paldies Jums!

2020. gada maijā

Krājuma veidotāji Dagdas novada Izglītības, kultūras un sporta nodaļa

